

- παιδαγωγὸν οὐ τῷ τυχόντι πρὸς τὴν τῶν σωτηρίων ἀνάληψιν ἐντολῶν τε καὶ
 τήρησιν. τοῦ τοίνυν κατὰ τὸ ἀκόλαστόν τε καὶ ἀφειδῆς τὸν παράνομον ἁμαρ-
 τάνειν καὶ ὡς τι τῶν ἑξαιρέτων περισπούδαστον αὐτὸ τίθεσθαι οὐκ ἄλλο
 5 φησὶν οὕτως οὐδὲν ὡς τὸ τὸν φόβον τοῦ θεοῦ ἀποσεσεῖσθαι ποιεῖ. αὐτὸν
 γὰρ ἑξορίσας τῶν ἑαυτοῦ ὁ παράνομος ἐννοιῶν, αἷς ὡς διὰ τινων ὀφθαλμῶν
 φυγὴ πέφυκε τὰ πράγματα διαβλέπειν, καὶ μήτε τὴν ἄνωθεν κατὰ τὸ ἐνεστώ-
 ῦσ φροῦμένος δίκην, μὴ τὴν τοῦ μέλλοντος πυρὸς ἀπειλήν ὑπολογιζόμενος ἐφ' οἷς
 10 πεπονθήρευται, οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐχὶ σκοτοδινία ἄλους πρὸς πᾶν μὲν τὸ ἀπηγο-
 ρευμένον προσέπταισε, παντὸς δὲ τοῦ προσπεσόντος ἀδεῶς ἦψατο. [4] « ὅτι
 ἐδόλωσεν ἐνώπιον αὐτοῦ τοῦ εὑρεῖν τὴν ἀνομίαν αὐτοῦ καὶ μισῆσαι. τὰ
 ῥήματα τοῦ στόματος αὐτοῦ ἀνομία καὶ δόλος ». φορὰ ταῦτα κακοῦ περὶ τὸ
 δένδρον τῆς παρανομίας ἐνθεωρεῖται, κατάλληλον τῆς κατ' αὐτὸ φυτοκομίας
 καὶ τὸν καρπὸν βρύνοντος καὶ γνώρισμα ἑναργῆς τὰ ἑαυτοῦ ἔργα προβαλλο-
 μένου. ἐκ τοῦ καρποῦ γὰρ τὸ δένδρον ἐπιγινώσκειται κατὰ τὴν τοῦ κυρίου
 15 φωνήν, καὶ ὡσπερ ἐπόμενον τὸν ἀγαθὸν ἄνθρωπον ἐκ τοῦ ἀγαθοῦ θησαυροῦ
 ἐκβάλλειν ἀγαθὰ, οὕτως ἀπεναντίας καὶ τὸν ταῖς πονηρίας συζῶντα ἀρμόδιον
 τῷ βίῳ προφέρειν καὶ τὸ θησαύρισμα. τί δ' ἂν ἄλλο προενέγκοι ψυχὴ φόβου
 τοῦ κτίσαντος ἐπιληησμένη, σκοπὸν διὰ βίου τὸ ἁμαρτάνειν πεποιημένη
 [fol. 37 v.] ἢ πάντως τὸ μηδὲν κατ' εὐθύτητα πράττειν εἰδέναι, τρόπων δὲ
 20 ἰσολιότητι κερῆσθαι πρὸς ἅπαντας καὶ ἐν ἑτερότητι τοῦ ὄντος χαρακτηρίζειν
 τὸ ἐπιτήδευμα; τοῦτο γὰρ βούλεται δηλοῦν τὸ « ἐδόλωσεν ». ἔστι γὰρ δόλος
 κατάστασις ἡθους ἐπὶ ἀπάτη τοῦ πλησίον κατηρτισμένη, ἐπιπολαίῳ χρηστότητι
 τὴν ἐν τῷ βιάθει διάνοιαν ἐπικρύπτουσα, καθ' ἣ καὶ τὸ « δόλος ἐν καρδίᾳ
 τεκταινομένου κακά » εἴρηται. τοιοῦτοι οἱ λαλεῖν σχηματιζόμενοι εἰρηναῖα,
 25 δόλους δὲ λογιζόμενοι. τοιοῦτος Ἰούδας φιλήματι προσηγεῖ τε καὶ γαληνίῳ
 τὸν ἰὸν ἑξεμέσας τῆς προδοσίας' καὶ πρό γε τούτων ἀπάντων Κάϊν ὁ πρω-
 τουργῶ τῷ τολμήματι πρῶτός τε μαθητῆς τοῦ τῆς κακίας ἀναφανείς ἀρχιτέ-
 κτονος καὶ δεῖγμα τῆς μαθητείας τὸ περὶ τὸν ἀδελφὸν ἄγος κατεργασάμενος.
 καὶ τί ἂν ὑμῖν πληθὸς ὑποδειγμάτων ἐπισωρεῦν τὰ νῦν ἐνοχλῶ, πολλῶν καὶ
 30 καθ' ἡμᾶς ἤδη ἐπιπολαζόντων τῷ βίῳ, οὐκ ἐν εἰκόσι τὸ κακὸν καὶ ἰνδάλμασιν
 ἀλλ' αὐτόχρομα παρεχομένων καὶ τὸ ἀπλοῦν καὶ ἀκίβδηλον καπηλευόντων τῶν
 τρόπων τοῖς νόθοις ἐπιτηδεύμασιν, ὧν ἀπηλλάχθαι τὴν ἱερὰν ταύτην ἀγέλην
 εὐχῆς ἔργον ἐμοί; [5] ἀλλὰ γὰρ ὅρα, πρὸς τί καταντᾶ τὸ τοῖς δόλοις περι-
 κροτούμενον ἐργαστήριον. ἐδόλωσε, φησὶν, ἐνώπιον αὐτοῦ τοῦ εὑρεῖν τὴν
 35 ἀνομίαν αὐτοῦ καὶ μισῆσαι. τοιοῦτὸ τι διὰ τούτων παραδηλοῦν βούλεται, ὡς
 ἐπιέγεται μὲν κατὰ τῶν ὁμογενῶν ἐπιβούλως, διέλυσε δὲ τὴν σπουδὴν εἰς
 μῖσος τὸ πᾶν ἀποπερανάμενος, ἦτοι τῷ ἅμα τὴν πονηρὰν ἀποπλῆσαι ἐπιθυ-
 μίαν, μίσει τὸν πόνον ἀνταμειβόμενος καὶ τούτῳ πρώτῳ αἰσχύνῃς ἀναπι-
 πλάμενος ἐφ' οἷς ὁμόσε χωρεῖν προτεθύμητο, (ὁ καὶ Ἀμῶν πεπονθέναι καὶ
 40 μετ' ἐκεῖνον ὁ προδότης μαθητῆς ἀναγέγραπται, ὃν καὶ μετὰ μελὸς τῆς πονηρίας

12. ἐνθεωρεῖται: ἐν oben an dem θ nachgetragen.

14. Matth. 12,33.

15-16. Matth. 12,35.

23. Prov. 26,24.

25. Ps. 27,3.

37. τὸ ἅμα.

39. II Regg. 13,15.

40. Matth. 27,5.